

A jót tenni kell, a rosszat pedig megakadályozni

Helye van a rágalmak és a hátrányos jogi megkülönböztetések elleni küzdelemnek, de a Linuxszal végzett hasznos munkának is.

Harminc évvel ezelőtt a hanfordi nukleáris telepen dolgoztam. Munkakörömbe elsősorban a rendszerprogramozás tartozott, de végül ráragadt valami a környezetemből. Sokat tanultam az atomenergiáról és annak antiszociálisabb oldalairól, és felismertem néhány mélyen gyökerező gondot. Megszámlálhatatlan kérdés merült fel, az első három: a működési kockázat, a nukleáris hulladék kezelése és a teljes élettartamra vetített költség. Azt biztosan tudtam, hogy az atomenergia nem lesz – Eisenhower elnök húsz évvel korábbi szavaival élve – „olcsóbb annál, hogy mérni kelljen”.

Azt akartam, hogy mindenki megtudja az atomenergiáról mindazt, amit én. De azt is szerettem volna, hogy mindenki megtudja, amit az olyan megújuló energiaforrásokról tudtam meg, mint a napenergia, a biomassza és a szélenergia. Hamar rájöttem, hogy nem foglalkozhatok mindkét ügygel. A megújuló energia megismerése és ezeknek az ismereteknek a tanítása nagy feladat, csakúgy, mint az atomenergia hibáinak a bemutatása. Tehát választottam. Mindazok után, amit Hanfordban megtanultam, úgy éreztem, jobban fel vagyok készülve arra, hogy az atomenergia előállításával kapcsolatos gondokról beszéljek.

Ez a döntés a „rossz megakadályozása” mellett szólt. Minél több ismeretet sikerül átadnom, annál nagyobb az esélye, hogy a többség megértse a helyzetet, szerepet vállaljon és – hosszabb távon – megakadályozza, hogy az Egyesült Államok és a világ még mélyebbre süllyedjen a nukleáris mocsárban.

Sajnos időközben újabb „rossz” jelent meg. Ahogy a napelemek egyre olcsóbbak lettek, az áramszolgáltatók azért kezdtek lobbizni, hogy a fogyasztóknak nehezebb legyen a hálózatra visszatáplált áramot eladni. Amikor bebizonyosodott, hogy a visszatápláló rendszerek biztonságosak és hatékonyak, az áramszolgáltatók az árakat úgy határozták meg, hogy a fogyasztók által visszatáplált áram olcsóbb legyen, mint amit ők adnak el a fogyasztóknak, noha a napelemes rendszerek a legnagyobb telje-

sítménnyel éppen csúcsidekban üzemelnek. A törvényt akarták használni a hibák következményeinek a kiküszöbölésére, úgy, hogy a visszatápláló rendszerekkel fizettették meg az atomerőművek veszélyeinek ártalmatlanítási költségeit. Most térjünk vissza a programok világába. Amikor először találkoztam a Linuxszal, pusztán „valódi” Unix-rendszerek alternatíváját kerestem.

Úgy éreztem, hogy a Linux nagyon ígéretesnek mutatkozik, ezért irányt váltottunk, és unixos cégből linuxos céggé alakultunk. Most, hogy a Linux Journal több mint száz kiadását tudhatjuk magunk mögött, úgy érzem, jól határoztunk.

Kezdetben sok energiát fektettem abba, hogy a Linux erőnyeiről beszéljek az embereknek. Hasonlóan ahhoz a gondolathoz, hogy az atomenergia túl sokba kerül, kezdetben ezt is nehéz volt eladni. Az emberek nem voltak fogékonnyak arra a gondolatra, hogy a Linux jobb választás lehet, mint amivel éppen dolgoztak.

Hol vannak már azok az idők, amikor arról kellett meggyőzni az embereket, hogy a Linux komoly kihívó az operációs rendszerek piacán! Még ha nem is Linux van a felhasználó gépén, nehezen képzelhető el, hogy webböngészés közben ne kerülne kapcsolatba valamilyen linuxos kiszolgálóval.

A gond az, hogy éppen úgy, ahogyan a háztetőn lévő napelempanelék fenyegetést jelentenek az atomenergia-üzletre, a Linux is fenyegetést jelent az operációs rendszerek status quójára nézve. Sok időt és energiát lehet a rágalmak elleni küzdelemre fordítani.

Ahogy a Linux egyre értékesebb választási lehetőséggé válik, ugyanolyan „működik, de itt nem használható” típusú érvek jelennek meg, mint az elektromos hálózatra visszatáplált választható energiával szemben. Éppen úgy, mint az atomenergia és a napenergia kapcsán, szép dolog a verseny, a tapasztalat azonban azt mutatja, hogy az ígéretes új lehetőségeket a jogrendszer segítségével hozzák hátrányba.

Ezt a „rossz megakadályozása” érdekében végzett munkát is el kell végezni.

De van egy másik lehetőség: az, hogy egyszerűen csak haladunk a Linux útján – megkeressük a helyeket, ahol a Linux megold egy feladatot, és megvalósítjuk a megoldást. Olyan sok helyen alkalmaznak időrablót, nem önműködő megoldásokat vagy gyengén kivitelezett nem-linuxos rendszereket, hogy könnyű érvesülni a linuxos feladatmegoldással.

A Linux-mozgalomnak mindkettőre szüksége van. Valakinek foglalkoznia kell a rágalmakkal, és valakinek új helyekre kell eljuttatnia a Linuxot.

Ami engem illet, kivettem a részemet a rágalmak elleni küzdelemből. Legtöbbször ez szórakoztató munka volt, de mára szinte teljesen az „egyszerűen csak oldjuk meg Linuxszal” táborba álltam át. Inkább megmutatom a megoldást, és felkínálom a döntési lehetőséget valakinek, minthogy a linuxellenes propaganda leküzdésére pazaroljam az időmet.

Több mint egy éve Costa Ricába költöztem. A legnagyobb különbség, amit ott tapasztaltam, az az volt, hogy az emberek itt nyitottabbak a megoldásokra. Itt kevesebb az elköltésre váró pénz, mint az Államokban, és kevesebb a Linux elleni rágalom is. Ezért itt könnyebben megtörténhet, hogy meghallgatom a gondot, Linux alapú megoldást ajánlok, és azt el is fogadják. Könnyebben hiszi el az ember, amit Linus a világláról mondott – csak lehet, hogy az USA lesz az utolsó ország, amelyik kiaknázza a Linuxban rejlő lehetőségeket. Egyébként amellet, hogy Costa Rica Linux-barát, az ország teljes elektromos ellátását megújuló energiaforrások szolgáltatják, beleértve a víz-, a geotermikus, a szél- és a napenergiát. Ez a két ügy talán szorosabban összefügg, mint gondoltam.

Linux Journal 2003. május, 109. szám

Phil Hughes

A Linux Journal kiadója.